

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET KANNIBALENEILAND

N° 2514

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het kannibaleneiland

HOOFDSTUK I

WINDKRACHT 9

Tien jaar na het einde van de eerste wereldoorlog had de vliegtuigtechniek enorme vorderingen gemaakt.

De eerste tijd, nog voor de automatische stabilisatievlakken werden toegepast, was elke vlucht niets anders dan een experiment, dat vaak goed, maar ook dikwijls fataal afliep voor de koene piloot, die zich terdege bewust was, dat hij zijn leven op het spel zette.

Een der meest sprekende voorbeelden hiervan was de in 1872 geboren Louis Bleriot, die reeds vroeg gefascineerd door de vliegproeven van de Amerikaanse gebroeders Orville en Wilbur Wright, die in 1903 hun eerste vlucht

maakten met een door een motor voortbewogen vliegtuig, zich toelegde op de bouw van vliegmachines.

Bleriot was een man met groot doorzettingsvermogen. Hij werd gedreven door een ideaal, dat velen onbereikbaar achtten. Hij wilde, gezeten in een vliegtuig, zwaarder dan de lucht en voortgedreven door een benzinemotor, die nog aan allerlei kinderziekten leed, over het Kanaal van Frankrijk naar Engeland vliegen.

Velen verklaarden hem voor gek, maar onverzettelijk haalde hij zijn schouders op en zette door, proefvlucht na proefvlucht makend en telkens verbeterin-

gen aanbrengend aan het stuntelige geval, waarmede hij zijn vlucht wilde maken.

Bij een dezer vluchten, maakte hij een ongelukkige landing. Vlak bij de grond smakte een zijdelingse rukwind het toestel tegen de grond, Bleriot viel er uit en bezeerde zijn been zodanig, dat hij een tijdlang niet kon lopen.

Dit overigens goed afgelopen avontuur schrikte hem echter niet af. Zittend achter zijn tekentafel bracht hij enige verbeteringen aan een nieuw toestel, dat hij nu wel zó volmaakt achtte, dat hij daarmede de sprong van Frankrijk naar Engeland wilde maken.

Op zekere dag in het jaar 1909 werd de onverzettelijke Bleriot in zijn toestel geholpen. Twee sterke vrienden droegen hem naar de grasvlakte vanwaar hij zou opstijgen. Zij moesten hem wel dragen, want lopen kon hij met zijn gekwetste been nog niet. Zijn laatste woorden vóór zijn start richtte hij tot de mecanicien-constructeur: « Is de motor goed? want ik waag er mijn huid aan ». « Van mijn motor ben ik zeker, luidde 't antwoord. Bleriot liet de stootblokken onder de wielen wegtrekken en zette de motor, die de tweebladige schroef in beweging moest brengen, aan. Na een lange aanloop verhief de machine zich in de lucht en laag boven de golven vliegend, ving de eerste overzeevlucht aan.

Het is hier niet de geschikte plaats en het zou te veel plaatsruimte vergen op dit zo roemrijke feit dieper in te gaan. Genoeg zij, te vermelden, dat de vlucht boven aller verwachting slaagde. Bleriot keerde, nu per boot, naar zijn land terug, waar hij als een held werd ontvangen.

Hij had school gemaakt.

Vele knappe technici en werktuigkundigen wierpen zich op het project om het vliegtuig steeds meer te vervolmaken, de vluchten werden steeds langer en gewaagder, maar toch zou het nog achttien jaar duren, voor, namelijk in 1927 de eerste nonstopvlucht van de Verenigde Staten van Amerika naar Europa door Lindbergh werd gemaakt.

Dit alles is nu historie, maar in 1930,

het jaar, waarin deze vertelling speelt, was dit alles nog sensationeel nieuws. Nu niet meer. Elke dag vertrekken er toestellen, die veertig, vijftig of nog meer reizigers vervoeren, van het ene werelddeel naar het andere, zonder dat daar enige ophef van wordt gemaakt. Vertrekt men 's avonds om half tien met een toestel van de Koninklijke Luchtvaart Maatschappij (K.L.M.) van Schiphol in Nederland, dan landt men om half drie (Nederl. tijd) op Idlewild in New York. Is er echter tegenwind dan kan dit de vlucht soms wel enige uren vertragen.

Dat de weersgesteldheid de piloten dertig jaar geleden lelijke parten kon spelen ondervonden drie luchtreizigers, die met een vliegmaschine, dat men tegenwoordig een sportvliegtuig zou noemen, zich op omstreeks vijf duizend meter hoogte boven de Stille Oceaan bevonden, op twee graden ten noorden van de evenachtlijn en op 150 graden oosterlengte.

De Stille Oceaan was op dat ogenblik alles behalve stil. Er woef een storm met windkracht 9, die het water van de zee tot huizenhoogte opzweepte.

Zelfs op een hoogte van ongeveer vijf kilometer boven het zeewater deed deze storm zich gevoelen. Zelfs in de tegenwoordige tijd, nu de vliegtuigen zoveel sneller en zwaarder zijn dan destijds, zou de piloot enige moeite hebben om zijn toestel te besturen.

Dertig jaar geleden was zo'n storm hoogst gevaarlijk en kon voor de inzittenden van het lichte toestel rampzalige gevolgen hebben.

De drie bewuste luchtreizigers waren John Raffles, de Grote Onbekende, diens vriend en secretaris Charles Brand, en de reusachtige chauffeur James Henderson.

Raffles zat onbeweeglijk voor het instrumentenbord, dat door een electrisch lampje werd verlicht en geen spier op zijn krachtig besneden gelaat bewoog. Hij hield de grote grijze ogen strak gevestigd op de cijferplaat van de hoogtemeter en het kompas.

Hij was een paar dagen geleden uit Londen vertrokken naar een van zijn

schateilanden, om daarvan een voorraad goud en edelstenen te halen, welke hij op behendige wijze aan enige gewetenloze woekeraars had weten te ontfoetselen waar hij ze op dat eiland had verborgen tot er tijd genoeg verlopen zou zijn om ze zonder vrees voor ontdekking aan de man te kunnen brengen.

Hij had de reis naar een van de Sandwicheilanden in iets langer dan anderhalve dag bij bijzonder gunstig weer volbracht. Dat was het óók nog toen hij weer opsteeg om de terugreis te aanvaarden, welke hij ditmaal niet over Noord Amerika en de Atlantische Oceaan, maar over de Grote Oceaan, Azië en Europa wilde maken. Nauwelijks echter bevond hij zich ter hoogte van de Marshall eilanden, of er stak een storm op van ongewone hevigheid, zoals deze zich kunnen voordoen op deze plek van de aardbol.

Nu was de vliegtuigmachine, de Duivel der Lucht geheben, en ontsproten aan het geniale brein van de Grote Onbekende van een zeer bijzondere constructie en een storm met een windsnelheid van tien tot vijftien meter per seconde, zou voor het toestel niet veel hebben betekend, maar een storm als deze, met een snelheid van ongeveer tachtig meter per seconde, kon voor het betrekkelijk lichte toestel wel eens fataal blijken.

Er zouden onder normale omstandigheden ongeveer vijf uren gemoed zijn met het bereiken van de Philipijnen, dat wil zeggen wanneer het toestel vijf honderd kilometer per uur aflegde waartoe het toestel onder gewone omstandigheden gemakkelijk in staat was.

Charles Brand begreep het gevaar in deze onbekende streken volkomen, een gevaar dat van zeer veelzijdige aard was.

Er kon iets aan de machine breken, en dan zouden zij in zee storten, maar ook kon de orkaan het toestel zo ver omlaag drukken, dat het op een of andere rotsachtige kust te pletter sloeg.

En dat was nog niet alles, er dreigde nog een andere, misschien nog wel een grotere ramp.

De luchtvaarders bevonden zich in een streek, die door wilde volksstam-

men bewoond werd.

Er waren er ook nog talrijke eilanden, bewoond door wilden, die nog al hun oorspronkelijke woestheid hadden behouden, en waarvan er nog velen tot de kannibalen behoorden.

Er waren nog maar al te veel eilanden van de groepen der Paumotu-Eilanden van de Cookgroep, van de Fidjisch en de Samoa-Eilanden, en van alle andere archipels der Zuidzee, bewoond door stammen, waarvan de gewoonten alleen nog maar bekend waren bij de ontdekkingsreizigers.

Menigmaal voerden deze stammen onderling strijd met elkander, en voeren naar elkanders eilanden in honderden met schelle kleuren beschilderde oorlogsprouwen.

En wee de verslagenen: zij werden maar al te vaak opgegeten door hun overwinnaars.

Het was meermalen voorgekomen, dat men nooit meer iets gehoord had van de bemanning van een schip, dat op de kusten dezer menseneters-eilanden was vergaan...

Er moest Raffles, die dit natuurlijk alles zeer goed wist, dus wel alles aan gelegen zijn om het gebied van de storm te ontwijken.

Maar het noodlot zou het anders hebben beslist...

Omstreeks tien uur in de avond scheen een wervelwind de vliegtuigmachine aan te grijpen en met zich mee te voeren.

De machine scheen als een boomblad rond te dwarrelen, en de hoogtemeter liep met ongelooflijke snelheid achteruit.

De luchtreizigers hadden de gewaardwording alsof zij in een onpeilbare afgrond stortten.

Met verbijsterende snelheid werd de vliegtuigmachine door de orkaan medegevoerd.

Brand had een kleine hefboom overgehaald, waardoor het zoeklicht in werking werd gesteld en eensklaps straalde een lichtbundel uit de onderzijde van het vliegtuig, die de schuimende golven als zilver deed schitteren.

Zwarte, vage plekken schenen onder het vliegtuig door te glijden, met de

snelheid van een spoortrein in volle vaart; dat waren de talloze kleine eilandjes, die hier de oceaan bezaaiden.

Daar thans te willen landen zou ge-lijk staan met een poging tot zelfmoord.

De vliegmaschine zou stellig tegen de rotsen te pletter worden geslagen.

— Waar zouden wij ons ergens be- vinden? riep Brand Raffles toe.

— Ik weet het niet, Charles. Ik ver- moed, dat wij niet ver van de uitlopers der Salomon Groep zijn.

— Zouden wij daar kunnen landen?

— Ik zou het liever vermijden, ik ken de toestand van de bodem daar niet...

Brand wilde nog iets zeggen, maar eensklaps hief hij de hand op en wees naar een punt aan de gezichtseinder.

Raffles keek in de aangeduide rich- ting, en zag daar een rossig lichtschijn- sel, misschien afkomstig van een vuur.

De vliegmaschine werd juist in die richting meegevoerd, terwijl de hoogte- meter niet meer dan honderdvijf- tig meter aanwees. Het bleek onmogelijk de machine op te trekken.

Valwinden drukten uit alle macht op de draagvlakken.

Het rossige schijnsel bevond zich ter linkerzijde vooruit van de vliegmaschine en het werd hoe langer hoe duidelijker, dat het van een vuur afkomstig moest zijn.

Eensklaps, toen de wind de jagende wolken vaneen scheurde, en de maan even doorbrak werd daar beneden land

zichtbaar... land... zo ver het oog kon zien.

Er moest nu gehandeld worden.

Iedere minuut van aarzeling kon nood- lottige gevolgen hebben, want het was maar al te duidelijk, dat de ranke vlieg- machine het niet lang meer zou kunnen withouden tegen de woede der elementen.

Raffles besloot dus de landing te wa- gen en af te wachten, tot de storm be- daard was.

Het land dat hij zoëven in een glimp gezien had, was zwaar bebost, zoals de meeste eilanden in deze streek van de aardbol, dus een landing zou grote ge- varen meebrengen, maar de storm was een kort ogenblik geluwd, en nu of nooit moest het gewaagd worden.

Het rossig schijnsel was eensklaps verdwenen.

Bij het licht van de sterke schijn- werper ontdekte Raffles een met struik- gewas begroeid bergplateau, van onge- veer een kilometer in het vierkant.

Hier besloot hij te dalen.

Hij zette de motor af en in labiel evenwicht schoot de machine naar de aarde.

Een hoge berg, meer landwaarts ge- legen, ving de eerste kracht van de storm op, en de landing had dan ook zonder ongevallen plaats.

De Duivel der Lucht rolde nog even door, en stond toen stil, niet ver van de rand van het plateau, op een meter of twintig van een dicht begroeid bosje op de helling van de heuvel.

HOOFDSTUK II

LOSGESLAGEN ELEMENTEN

Daar de luchtvaarders niet wisten waar zij geland waren, had Brand het zoeklicht onmiddellijk gedoofd, daar men zoveel mogelijk vermijden moest, de aandacht der wilden te trekken.

Het kon zijn, dat een gelukkig toeval hen had doen dalen op een eiland, door vreedzame inlanders bewoond, maar het was even goed mogelijk, dat het noodlot hen had gebracht op een dier eilanden, welke bewoond werden door menseters.

Hoe eerder zij dan zouden kunnen vertrekken, hoe beter, hoewel zij begrepen, dat zij niet zouden kunnen opstijgen, zonder eerst de vliegmaschine, waarvan zo ongelooflijk veel geveerd was, eerst aan een zorgvuldige inspectie te onderwerpen, en alle eventueel beschadigde onderdelen te vervangen uit de voorraad reservemateriaal, dat de Duivel der Lucht aan boord had.

De drie mannen waren geheel verstijfd en zeer vermoeid uit de stuurhut gekropen en trachtten zich in de koelte van de nacht een weinig te verwarmen door in beweging te blijven.

Het was donker op de hoogvlakte en Raffles had zijn metgezellen er op gewezen, dat het gebruik van de elec-

trische zaklantaarns of zelfs het ontsteken van een lucifer gevaarlijk kon zijn.

Mogelijk hadden de eilandbewoners niets gemerkt van de landing, en dan was het zeer onvoorzichtig vuur te maken en aldus hun opmerkzaamheid te trekken.

Zo moesten de vrienden dus hun maal doen met brood en koud vlees, dat zij in blikken hadden meegevoerd.

Henderson moest zijn begeerte, om een flink stuk van de reebout te braden, welke hij van het schateiland had medegenomen, tot een betere gelegenheid uitstellen.

Het eenvoudige maal werd zwijgend gebruikt.

Het was hun, alsof zij door onzichtbare gevaren omringd waren.

Ieder hunner had zijn geweer onder het bereik van zijn hand, gereed om er in geval van nood gebruik van te maken.

De storm woedde nog steeds in volle hevigheid, en de drie mannen hadden, alvorens zich aan de maaltijd te zetten, de vliegmaschine zo dicht mogelijk naar het bosje getrokken, opdat het toestel althans enigermate beschut zou zijn te

gen de rukwinden, die bij wijlen over de hoogvlakke gierden.

Charles Brand had het voorstel geopperd de vleugels te demonteren, die vooral veel te lijden hadden gehad van de storm, maar Raffles meende dit liever zo lang mogelijk uit te stellen, daar zij zich anders de mogelijkheid benamen onverwijd te kunnen opstijgen, zodra er gevaar dreigde.

Nadat de drie reizigers de eenvoudige maaltijd beëindigd hadden, werd besloten dat zij allen een voor een zouden waken.

Zoals gewoonlijk zou Raffles het eerst de wachtpost betrekken.

Brand en Henderson haalden dus hun dekens uit de vliegmaschine en zochten een beschut plekje op, dicht bij de zoom van het bosje op de heuvelhelling.

Raffles nam zijn geweer tussen de knieën en vatte post aan de rand van de hoogvlakke.

Van wat zich verderop bevond kon hij door de dikke duisternis niets zien.

Hij trad op de vliegmaschine toe, en stelde, al tastend, een voorlopig onderzoek in.

Zodra het daartoe licht genoeg was, moest dat onderzoek grondiger geschieden, al stond het nu reeds vast, dat enkele reparaties nodig waren.

Het zou zeker levensgevaarlijk zijn, zonder meer weer met de Duivel der Lucht op te stijgen.

Trouwens, als de storm aanhield was van opstijgen geen sprake.

Raffles bemerkte echter tot zijn blijdschap, dat de wind langzamerhand in kracht afnam.

De windstoten werden minder hevig, en volgden elkaar minder snel op.

Met het afnemen van de wind, geschiedde er echter iets, niet minder onaangenaam, het begon te regenen.

Een echte tropische regen, waarvan men zich in Europa geen voorstelling kan maken.

Het water viel niet in druppels, maar in dikke stralen als een watergordijn en in een oogwenk was Raffles zo nat als een verzopen kat.

Brand en Henderson werden wakker, zowel doordat de regen hun dekens

doorweekte, als door het lawaai van de neerplassende regen.

Alle drie zochten een toevlucht in de vliegmaschine, waar zij tenminste beschermd waren tegen deze stortvloed.

Het gelaat van Raffles stond ernstig, want hij voelde als het ware, hoe de vliegmaschine langzaam maar zeker in de doorweekte bodem wegzonk.

Er werd weinig gesproken en ieder hield zich met zijn eigen gedachten bezig.

Zij begrepen, dat 't ene gevaar slechts plaats had gemaakt voor een ander, misschien minder onmiddellijk dreigend, maar dat toch hun toestand uiterst achtelijk maakte.

Zelfs al zouden zij de vliegmaschine binnen enkele uren kunnen repareren, dan zouden zij nog niet kunnen vertrekken voor de bodem weer droog en de ontzaglijke hoeveelheid regenwater was weggevloeid, of verdampt.

Terwijl Raffles bleef waken, dommelde Brand en Henderson weer in, overmand door de slaap.

Onafgebroken striemde de regen het aardrijk.

Drie uren later wekte Raffles zijn vriend, opdat deze op zijn beurt zou kunnen waken.

Het was nog volkomen donker, toen Raffles zich op de rustbank in de cabine uitstreckte, en een paar seconden later even rustig sliep, alsof hij in zijn bed in de slaapkamer van zijn huis in de Cromwellstreet in Londen lag.

Charles Brand had zijn geweer naast zich gelegd en keek mistroostig naar buiten, ofschoon hij daar niets zag.

Als deze storm niet tussenbeide was gekomen, zo overwoog hij, dan hadden zij op dit ogenblik reeds boven Azië kunnen vliegen.

Langzaam kropen de uren voorbij.

Het regende nog steeds, maar verminderde zichtbaar en alles wees er op, dat de elementen eindelijk hadden uitgewoed.

Als de tropenzon straks haar brandende stralen een paar uren op de bodem had laten neerschijnen, zou de aarde wel spoedig zijn opgedroogd, en dan konden zij, na hun kleren te hebben

gedroogd met frisse moed proberen, de vliegmaschine startklaar te maken.

De regen had nu geheel en al opgehouden en om zes uur in de ochtend werd de hemel in het oosten lichter getint.

Langzamerhand maakte de duisternis plaats voor het licht en Brand begon reeds enkele vormen vaag te onderscheiden.

Een kwartier later kon hij de hoogvlakte geheel overzien.

Links en rechts verhieven zich andere heuvels, hoger dan die, waarop zij geland waren.

Achter de machine bevond zich het bosje, dat bijna geheel bestond uit struiken van de inheemse rode bes, door de Maoris Kaiketeas genoemd.

Hij herkende duidelijk de glanzende, diepgroene bladen met de stekelige punten, en daartussen de vuurrode trosen wilde bessen, een geliefkoosd voedsel voor de kievit, de purperhoenders, de reigers en de houtduiven, welke veelvuldig in deze streken voorkomen.

Op het oogenblik dat de zon boven de

klim zou verrijzen, nam Brand zijn geweer op en kroop voorzichtig uit de cabine, om zijn stram geworden ledematen een weinig los te maken.

Zijn eerste blik gold de vliegmaschine.

De wielen waren tot over de assen in de door de regen drassig geworden bodem weggezakt, en het zou heel wat werk kosten ze daaruit te trekken.

Maar zelfs dan zou het onmogelijk zijn met het toestel op te stijgen in de toestand, waarin het zich thans bevond.

Nadat Charles Brand zich hiervan overtuigd had, besloot hij zijn beide makkers te gaan wekken, maar voor hij weer naar de machine toeging, wierp hij een blik om zich heen, en slaakte op hetzelfde oogenblik een luide kreet van verrassing en schrik, want de heuvels links en rechts van de hoogvlakte waren bedekt met zwarte gestalten, met Maoris, die daar rustig zaten, alsof zij daar reeds geruime tijd vertoefden en dus de vliegmaschine reeds lang gezien moesten hebben...

HOOFDSTUK III

IN DE HANDEN DER WILDEN

Charles Brand stond een oogenblik verstijfd van schrik, want er was iets onzegbaar dreigends in de onbeweeglijkheid van die duizenden wilden, die daar bijeen gehurkt de hellingen der heuvels als een zwerm sprinkhanen overdekten.

Toen was hij met een paar sprongen bij de vliegmaschine en schudde Raffles en Henderson wakker.

— Sta aanstonds op; wij zijn in groot gevaar, riep hij uit.

— Wat is er dan? vroeg Raffles, die aanstonds klaar wakker was.

— Wij zijn omsingeld door een paar duizend wilden.

Raffles verbleekte even, maar anders verried hij op generlei wijze, wat er in hem omging.

Wat Henderson betreft, hij had geen woord gezegd, maar was dadelijk op de grond gesprongen, om zich te gaan overtuigen van de omvang van het gevaar.

De wilden, die Brand had gezien, behoorden tot de stam der Maoris, die de meeste eilanden der Stille Oceaan bevolkten.

Zij waren spiernaakt en droegen een lendengordel, vervaardigd uit honden-huid.

Zij droegen grote ringen van glazuursteen in de uitgerekte oorellen.

Velen hunner waren getatoeerd, en

enigen zelfs op zeer kunstige wijze, met talrijke krullen en wonderlijke figuren op gelaat en borst.

Dat waren de opperhoofden, aan wie het alleen vergund was zich ten koste van veel pijn, met deze kentekenen van hun waardigheid en persoonlijke moed te versieren.

Verreweg de meesten waren gewapend met een bijl van jaspis de paatopatoe geheten, een gevreesd wapen in hun hand, of wel met een knots van ijzerhout, voor een gedeelte soherp geslepen waarmee zij de hoofden hunner vijanden met een enkele slag kunnen verbrijzelen.

Een groot aantal was bovendien gewapend met pijl en boog, en met een korte werpspies.

Een paar opperhoofden konden zelfs bogen op het bezit van een goed Engels geweer.

Al deze duizenden mannen zaten onbeweeglijk onder hun harakeke, die hun als een kleine tent omgaf, met de handen om de knieën geslagen, en keken naar de hoogvlakte, waarop de zonderlinge vogel was neergestreken.

Nadat de drie mannen een en ander een oogenblik zwijgend in zich hadden opgenomen, wisselden Raffles en Brand een ernstige blik met elkander.

— Je voorgevoel heeft je dus niet bedrogen, Edward, begon Brand op zachte toon, alsof hij vreesde, dat de wilden hem zouden kunnen verstaan.

— Dat zwarte volkje ziet er gemeen uit, mylord, liet Henderson zich horen. Zouden zij iets kwaads in de zin hebben?

— Ik weet het niet, James, maar ik vrees het ergste, antwoordde Raffles op ernstige toon. Te oordelen naar 't uiterlijk, de versieringen en de wapens van deze wilden, zijn wij beland op een der eilanden van de Salomongroep, waar waarschijnlijk nog nooit Europeanen zijn gezien. Om er maar geen doekjes om te winden, geloof ik dat wij met kannibalen te doen hebben.

Er volgde een veelbetekenend stilzwijgen op deze angstwekkende aankondiging.

— Maar eet dat rapaille dan ook het vlees van fatsoenlijke Europeanen? riep de brave reus verontwaardigd uit.

— Het is algemeen bekend, dat zij daaraan zelfs de voorkeur geven, James.

— Dat vind ik een afschuwelijke hebberlijkheid, mylord. Ik zit niet al te kwaad in mijn vlees, al zeg ik het zelf, maar ik heb ook spieren, en spieren en pezen zijn taai en niets lekker, maar als die zwarte knapen dat merken, ben ik er lang geweest en daar voel ik niets voor.

— Ik kan mij je tegenzin indenken, James, zei Raffles, die ondanks de ernst van de toestand moest glimlachen, maar die inboorlingen zijn volstrekt niet lelijk, zoals je beweert, maar integendeel prachtig gevormd, hetgeen je zoudt zien als zij in beweging waren.

— Dat mag zo zijn, mylord, hernam Henderson, maar om u de waarheid te zeggen maakt het voor mij bitter weinig verschil, of ik word opgegeten door een Apollo dan wel door een Gorilla; het komt alles welbeschouwd op hetzelfde neer.

— Dat valt niet tegen te spreken, James, en ik voor mij zou er de voorkeur aan geven noch door de een, noch door de ander te worden opgegeten en daarom stel ik voor zo gauw mogelijk te vertrekken, zei Brand.

Raffles schudde langzaam het hoofd

en zei:

— Je hebt gemakkelijk praten, amice. Je zegt zelf dat wij zijn ingesloten, en ik ben er ook zeker van, dat die wilden ons hebben gezien of gehoord. Zij zitten daar reeds uren achtereen, en zij zullen ons niet zomaar laten gaan, zelfs als wij dat zouden kunnen.

— Maar waarom hebben zij ons dan niet dadelijk aangevallen? vroeg Henderson.

— Zeer eenvoudig, omdat zij ons voor hogere wezens aanzien. Op het ogenblik zijn wij « taboe » voor hen.

— Wat wil dat zeggen, mylord? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Taboe is het woord, hetwelk de Australiërs, de Nieuw-Zeelanders en de bewoners dezer eilandjes gebruiken, als zij iets willen aanduiden dat heilig is en niet mag worden aangeraakt. Zo is bijvoorbeeld, het huis van een opperhoofd reeds uit zichzelf taboe, maar ook de gehuwde vrouw in zekere tijperken van haar leven, want gedurende die weinige dagen mag geen enkele man haar naderen, of zelfs maar aankijken, wil hij zich niet aan zware straffen blootstellen. Het graf van ieder krijgsheld is taboe, een vuurspuwende berg is taboe en zo zou ik nog meer dingen kunnen opnoemen. Maar bovendien kan het opperhoofd het taboe uitspreken over ieder voorwerp en elk wezen dat hem goeddunkt, en omdat hij met onbepaalde macht is bekleed, zal geen enkele inboorling het wagen, daarop inbreuk te maken.

— Dus op het ogenblik zijn wij heilig, mylord? zei Henderson. Eerlijk gezegd, valt me dat mee; ik heb altijd gedacht, dat ik een groot zondaar was.

— Maar kunnen wij hiervan geen gebruik maken om ons toestel zo ver te repareren, dat wij kunnen starten? vroeg Brand.

— Ik vrees van niet, amice, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zij zullen dat zeker niet kalm toelaten.

— Wat zullen wij dan doen? vroeg Brand, die zwiingend naar alle kanten had rondgekeken.

— Wij zullen eerst eens zien, of wij inderdaad aan alle zijden zijn ingeslo-

ten, antwoordde Raffles. Is dat het geval, dan zullen wij rustig beginnen met de reparatie van onze machine en afwachten of zij ons dit beletten. Doen zij dat niet, dan is natuurlijk alles goed. Doen zij het echter wel, dan zou verzet natuurlijk niet baten tegen zulk een overstelpende meerderheid.

De drie mannen liepen, zonder zich te overhaasten, naar de oostelijke rand van het plateau, waar deze naar de vlakke afdaalde.

Daar gekomen was een enkele blik voldoende om hen te doen zien, dat ook daar een ontsnapping onmogelijk was; de vlakke was aan de voet van de heuvel als bezaaid met Maorikrijgers, die even zwijgend neerzaten, als hun rasgenoten op de hellingen. Zij hieven aanstonds een zonderling, eentonig gezang aan, toen zij de drie blanken in zicht kregen.

— Is dat ter onzer ere, mylord? vroeg Henderson.

— Ja, James, het is blijkbaar een soort godsdienstig gezang en het versterkt mij in de mening, dat wij op het ogenblik betrekkelijk veilig zijn. Men houdt ons beëlijst voor bovenaardse wezens.

— Als dat zo is, mylord, dan moesten wij ook maar zo gauw mogelijk opstijgen, om inderdaad boven de aarde te zijn, riep Henderson uit. De reparatie kan niet zo lang duren en wij kunnen de machine ook wel loswerken.

— Wij zullen het in ieder geval proberen zei Raffles.

De drie mannen drongen gedeeltelijk door in de westelijke helling, die voor een gedeelte met het kalksteen begroeid was, maar aldra ontwaardden zij door de dichte bladeren de donker bruine naakte lichamen der wilden.

Aan ontkomen viel dus niet te denken. Zij waren door minstens twaalfduizend wilden omringd.

— Dan blijft ons slechts één ding over, vrienden, zei Raffles op vaste toon. Wij moeten trachten, de machine weer in orde te krijgen en op te stijgen, voor men het ons kan beletten.

Verdere aansporing was niet nodig en onmiddellijk gingen de drie mannen

aan het werk.

De kist met reservedelen en gereedschappen werd geopend; en Henderson stroopte zijn mouwen op, maar nauwelijks waren zij begonnen of er kwam beweging in de wilden.

Overal rezen de Maoris langzaam op en daalden de hellingen af, als op een afgesproken teken, waarna zij de glooiing van de heuvel begonnen te beklimmen waarop de vliegmaschine was neergestreken, zonder zich echter te overhaasten alsof zij wisten, dat de zonderlinge vogel toch niet kon opvliegen.

De drie luchtreizigers hielden zich alsof zij geen acht sloegen op de nadering der Maoris, en gingen kalm voort met hun arbeid.

Zij waren echter nog niet ver gevorderd, toen de eerste wilden op de hoogvlakte verschenen.

— Moeten wij ons nu werkelijk niet te weer stellen, mylord? vroeg Henderson. Zij lijken er wel om te vragen.

— Geen sprake van, James, zei Raffles kortaf. Ik kan mij vergissen, deze wilden zijn misschien goedaardig, al zou ik het aan hun bewapening niet zeggen, en wellicht zijn zij alleen maar nieuwsgierig, en dan zou ik het mij zelf nooit vergeven, als ik hen vijandig behandeld had. Dus kalm doorgaan met ons werk.

De wilden naderden intussen hoe langer hoe meer, eerst een weinig aarzelend naar het scheen, maar in ieder geval in een houding, die eerder argwaan, dan ontzag te kennen gaf, en in ieder geval geen vriendschap.

De opperhoofden, die het voorbeeld van stoutmoedigheid moesten geven, liepen vooraan.

Zij waren over het gehele lichaam getatoeerd en reeds van verre waren de vuurrode en dieplauwe krullen en strepen en de witte kringen om de ogen op hun gelaat en borst te zien.

Ten slotte bedroeg de afstand tussen de vliegmaschine en de vooraan lopende opperhoofden niet meer dan een meter of twintig en het was nu onmogelijk zich langer te houden alsof zij niet werden gezien.

Raffles en zijn beide metgezellen lieten dus het werk rusten, en wachtten

de opperhoofden af.

Een dezer aanvoeders, een krachtig gebouwd man, bijna zes voet lang, en van een goed gevormde gestalte, maar met een wreed heerszuchtig gelaat, trad stoutmoedig naderbij, totdat hij op een paar pas afstand van Raffles genaderd was, die hem onbeschroomd opwachtte.

Het opperhoofd hief de rechterhand op, sloeg op zijn getatoeëerde borst en zei op trotse toon:

— Manitu!

Raffles begreep dat het opperhoofd zijn eigen naam noemde, wees op zijn borst en zei: Bianchi.

Manitu wees nu op de vliegmaschine, maakte de beweging van vliegen en zei op vragende toon:

— Iti?

Raffles had wel zoveel kennis van de Polinesische talen, dat hij wist dat de naam Iti door de Maoris gegeven wordt aan een soort steenarend, met een zeer grote vlucht, en die zich buitengewoon hoog in de lucht kan verheffen.

Hij antwoordde dus bevestigend, terwijl hij tevens de beweging van vliegen maakte.

— Iti.

— Is dat nu werkelijk Maorisch, mijnheer Brand? zo wendde Henderson zich tot Brand, die dicht naast hem stond, of zegt hij maar wat?

— Stil James, zei Brand. Laten wij die lui maar prevelen.

Het opperhoofd was nu nog wat naderbij gekomen, maar het was duidelijk te zien, dat hij zijn vrees voor het zonderlinge toestel niet geheel kon verbergen.

Hij liep er langzaam omheen, met zijn speer in de hand, alsof hij gereed was om toe te slaan.

Toen hij weer naar Raffles toe kwam, keek hij hem strak aan, raakte zijn borst aan, wees naar de borst van Raffles, en zei:

— Taboe.

Toen maakte hij een beweging die moest aanduiden, dat zij hem moesten volgen en brabbelde enige onbe-

grijpelijke woorden.

Henderson, die onmiddellijk begreep wat de zwarte bedoelde, werd nijdig en zei:

— Wat verbeeldt die aap zich wel? Moeten wij hem gehoorzamen? Nou maar, daar bedank ik voor. Ik geef hem net zo lief een mep op zijn gemene zwarte boeventronie.

— Stil, James, zei Brand, het is maar goed dat hij je niet verstaat. Hij kon anders wel eens kwaad worden. Laten wij liever doen wat mylord ons voorschrijft te doen. Geef mij, dat is steeds het beste.

— Maar wie weet, waar die kerel ons heenbrengt, mijnheer Brand?

— Voorlopig zal er niets met ons gebeuren; — hij heeft ons taboe verklaard. Dat heb ik gehoord. Geen zijner onderdanen zal het wagen, ons nu ook maar met een vinger aan te raken.

— Nu, ik zal doen, wat gij zegt, mijnheer Brand, hernam Henderson op berustende toon, maar het is voor een echte Engelsman eigenlijk ondraaglijk, om zich door zo'n zwarte kwibus, alleen met een eindje lap om zijn lichaam, de wet te laten voorschrijven.

Raffles had een snelle blik met zijn beide reismakkers gewisseld, en de drie mannen wilden hun geweren opnemen, maar het opperhoofd riep hen iets onverstaanbaars toe en wees op de grond.

En zo moesten de drie mannen hun vuurwapenen achterlaten.

Naast elkander liepen zij naar de kleine groep opperhoofden toe, die hen met half vijandige, half vreesachtige blikken aanstaarden, waarna de afdaling van de heuvel in een volmaakte orde begon, want de Maorikrijgers zijn voortreffelijk gedrilde soldaten.

Eerst daalden een paar duizend inboorlingen in gesloten gelederen de helling naar de in het oosten gelegen vlakte af, daarop volgden de drie reizigers, vervolgens kwamen de opperhoofden, en ten slotte de

rest van de wilden.

De vliegmaschine bleef achter en een stuk of vijftig inboorlingen

hurkten er ter bewaking in een wijde kring omheen.

HOOFDSTUK IV

MANITU'S VESTING

Onder alle andere omstandigheden zouden de drie reizigers zeker geen ogen genoeg hebben gehad om zich te verlustigen in de heerlijke natuurtaferelen waar zij doorheen trokken.

De zon bescheen een tropisch landschap van onvergetelijke schoonheid.

Rondom golfdde de dicht begroeide lage heuvels, waarop ook de vlassakkers waren aangelegd, waarvan de planten van het grootste nut zijn voor de Maoris, daar zij er de wanden en de daken hunner hutten van vervaardigen.

De vlakte, waarin de stoet was afgedaald, werd doorsneden door een kristal heldere stroom, die ontsprong op een der bergen, die zich aan de horizon verhieven en in een blauwachtig waas gehuld schenen.

Hier en daar verrezen grote, bijna kaarsrechte bomen, afgewisseld door palmen en apenbomen, waarvan de dikke lianen een ondoordringbaar gordijn leken te vormen.

De zwavelbronnen, waaruit be-

nauwende dampen opstegen, wezen op de vulkanische aard van het landschap.

De lucht was onbewolkt, en er hing een heerlijke geur in de lucht, die bezwangerd was met de uitwasemingen van talloze tropische vruchten en bloemen.

Het was hier een gezegend land, en de tropische buien, waarvan zij er de vorige dag een hadden meegeemaakt, zorgden voor de nodige vruchtbaarheid.

Zij bevonden zich nu in het dal, en volgden een vrij goed gebaande weg, die vele bochten maakte, langs de oevers van de rivier.

Intussen ging de tocht voort, en de legermacht van Manitu, die waarschijnlijk de gehele mannelijke bevolking van het eiland vormde, had reeds een uur met zijn gevangenen gemarcheerd naar een tot dusverre onbestemd doel.

Het was echter duidelijk dat de heuvels, die zich in het oosten van de hoogvlakten bevonden, waar de

Duivel der Lucht was neergestreken, het eindpunt van de tocht vormden.

De weg begon langzaam te stijgen, de vlasakkers werden talrijker en de gevangenen zagen vele vrouwen en meisjes aan de arbeid.

Sommige vrouwen droegen onder het werken hun kinderen in een doek op de rug, maar de jonge meisjes en de vele kinderen, die reeds konden lopen, waren volkomen naakt.

Aanvankelijk vonden de drie vrienden dit wel een vreemd gezicht, maar daar al die zwarten zich met de grootste onbevanging bewogen, raakten zij er, enigszins tot hun eigen verwondering, aldra aan gewoon.

Men was nu de voet van de heuvel genaderd, en volgde een smal bergpad, zodat de krijgers slechts twee aan twee konden voortgaan.

Raffles had spoedig begrepen, dat deze weg door de Maoris zelf was aangelegd en met opzet zo smal was gemaakt, om de versterking op de heuveltop zo ontoegankelijk mogelijk te maken en deze des te beter te kunnen verdedigen tegen de vijandelijke stammen van andere eilanden.

Reeds in de verte had hij de palissaden opgemerkt, welke een soort fort omgaven, in de landstaal Pah geheten.

Het bergpad kronkelde zich zigzags-gewijze omhoog, en eensklaps stonden zij voor een hoge palissade, gevormd uit vierkant gehouwen boomstammen ongeveer vijftien voet hoog, die een eind in de grond waren gedreven, en vervolgens met wilgentakken onderling waren verbonden.

Nergens was een ingang te zien en Raffles moest erkennen, dat de plek van deze vesting voortreffelijk gekozen was en met groot krijgsmanstalent was aangelegd.

Van het pad, dat zij thans volgden, en dat dicht langs de palissade liep, kon men bijna de gehele vlakte overzien, tot aan de heuvel waarop

de vliegmaschine was achtergebleven.

Men had nu bijna de top van de heuvel bereikt, waarvan Raffles de hoogte op minstens twaalfhonderd voet schatte.

Nu en dan zag men het hoofd van een schildwacht boven de palissade uitsteken, die zich voortbewoog over een plankier, dat ter halver hoogte aan de binnenkant was bevestigd.

Ook waren er op geregelde afstanden schietgaten aangebracht, ten behoeve van de scherpschutters, die met geweer of pijl en boog gewaarend waren.

Eindelijk werd de ingangspoort in de buitenste palissade bereikt.

Ter weerszijde van deze ingang, door een stevige dubbele deur afgesloten, waarvan de vleugels de krachtsinspanning van vier man vereisten om ze te openen, verhieven zich hoge staken, waarin zonderlinge figuren waren gekerfd.

— Wat stelt dat voor, mylord? vroeg Henderson op gedempte toon op de palen wijzend.

— Dat zijn godheden, James, de Polinesische stammen hebben een groot aantal van dergelijke idolen.

Plotseling greep Brand Raffles bij de arm, en wees hem naar het beneinde der palen, waarvan er een stuk of twintig in-een groep bijeen stonden, en die hoog boven de palissaden uitstaken.

— Kijk daar eens, fluisterde hij.

Raffles keek in de aangewezen richting, en zei op ernstige toon:

— Ja, dat is een van hun afschuwelijke gewoonten. Wat wij daar op de gepunte palen gespietst zien, zijn de hoofden van verslagen vijanden van hoge rang, voor het merendeel opperhoofden.

— Maar hoe is het mogelijk dat die afgrijselijke koppen zo lang goed blijven? vroeg Henderson, die zijn afschuw nauwelijks kon bedwingen.

— Dat zal ik je zeggen, James. De Maori's eten de ogen en hersenen van de verslagen vijand op, daar zij vast geloven, dat aldus de moed van

de verslagene zich bij hun eigen dapperheid zal voegen. Vervolgens ondergaat het hoofd een soort bewerking, die het bestand maakt tegen de invloed van het weer en ten slotte wordt het geruime tijd aan de rook van een houtvuur blootgesteld. Op deze wijze bereid, blijven de hoofden tientallen jaren goed en kunnen zij als zegeteken aan de ingang van iedere Pah worden ten toon gesteld, tot afschrik van een eventuele aanvaller.

Terwijl Raffles deze korte uiteenzetting gaf, waren de deuren van de ingangspoort geopend, en de Maori's, met Manitu aan het hoofd, trokken met hun gevangenen het dorp binnen.

Op de top van de heuvel stonden een paar honderd hutten, de meeste van boomstammen vervaardigd, met een rond puntig dak, van vlas en palmbladeren bedekt, dat over de wanden heenreikte, en aldus een afdak vormde, teneinde te voorkomen dat de tropische negers de hut onder water zouden zetten.

Hoog boven alle andere hutten bevond zich die van Manitu, die veel groter en met zorg afgewerkt was.

Deze hut stond op een open vlakte en recht er tegenover verhief zich de Wareatoea of het heilige huis van het dorp.

Dicht bij de hut van het opperhoofd bevonden zich de schuren, waarin de oogst van vlas, kanapas,

een knol, die met onze aardappelen is te vergelijken, en eetbare varens of faro's, waren opgestapeld.

Achter een lange omheining liepen een aantal berggeiten vrijelijk rond.

De vrouwen van Manitu, die buiten de hut aan het werk waren geweest, stoven dadelijk uiteen, en trokken zich in hun eigen hut terug, zodra zij de stoet hadden zien naderen.

Geleidelijk begaven de krijgers zich naar hun hutten, totdat de drie blanken slechts door een betrekkelijk gering aantal zwarten omringd waren.

Zij konden nu een blik om zich heen werpen en bemerkten dat zij het eiland van dit hoge punt in zijn ganse breedte en bijna in zijn gehele lengte konden overzien.

Het dorp waarin zij zich thans bevonden lag ongeveer in het midden van het langwerpige eiland, en met een goede kijker zou men zeker gemakkelijk tal van andere eilandjes kunnen zien, eveneens door wilden bewoond, die elkander soms op meedogenloze wijze bestrijden.

Plotseling trok iets de aandacht van Raffles, die er met grote verbazing naar bleef kijken.

De oostkust vormde een aantal baaien en krekken en in een daarvan lag een vrij groot stoomschip voor anker, waarvan uit de schoorsteen langzaam een rookwolkje in de diepblauwe lucht omhoog kronkelde.

HOOFDSTUK V

SURCOUF, DE KAPER

Charles Brand en Henderson hadden het schip bijna tegelijkertijd gezien, en een snelle en verbaasde blik met Raffles gewisseld.

Manitu had die blik opgevangen, en een zonderlinge, wrange glimlach was een ogenblik op zijn getatoueed gezicht te zien.

De drie mannen hadden echter geen gelegenheid om een vraag te stellen; zij werden weer omringd, en naar het heilige huis gevoerd, dat hun waarschijnlijk tot verblijfplaats zou strekken.

Het was een volkomen rond gebouw, ongeveer tien meter in doorsnede, waarvan de wanden, uit boomstammen opgetrokken, bijna twee en een halve meter hoog waren, tot waar het schuine dak er op rustte.

De deur bestond uit armdikke boomstammen, en draaide op hengsels van taaie, sterke plantenvezels gemaakt, waarop zelfs het scherpste mes zich bot zou snijden.

De deur werd achter de drie mannen gesloten, en onmiddellijk daarop hoorden zij hoe het huis omsingeld werd, om hun iedere ontsnapping onmogelijk te maken.

Voor het eerst konden nu de mannen ongestoord met elkander spreken.

— Wel, dat was een storm, die ernstige gevolgen voor ons heeft gehad, begon Brand.

— Het had nog veel erger kunnen zijn, amice, zei Raffles kalm;

als Manitu, het opperhoofd, niet op de goede gedachte was gekomen om ons taboe te verklaren, dan leefden wij reeds niet meer.

— Maar dan zou ik tenminste de voldoening hebben gehad, mylord, een stelletje van die mooie jongens naar de andere wereld te hebben geholpen, zei Henderson met opeengeklemd tanden.

— Ik geloof dat het beter is, zoals het nu gelopen is, zei Raffles.

— Zou je denken dat er kans bestaat uit dit versterkte dorp te ontsnappen? vroeg Brand.

— Wij zullen het in ieder geval moeten proberen.

— Je hebt natuurlijk ook dat schip in de kreek gezien? Begrijp jij hoe het er gekomen is en wat het hier doet?

— Neen, daar weet ik geen verklaring voor, Charles, daar kom ik rond voor uit. De eilandbewoners weten natuurlijk ook van de aanwezigheid van dat schip, en zij schijnen het zeer gewoon te vinden dat het daar ligt.

— Kan het ook een Engels schip zijn, dat beambten overbrengt?

— Neen, die beambten worden altijd met een oorlogsschip gebracht, ter wille van het preëstige, begrijp je.

— Maar het is wel zeker, dat wij hier op een Engels eiland van de Salomongroep zijn.

— Het is wel degelijk een eiland, dat onder Engels bestuur staat, al

bekommeren zij er zich blijkbaar weinig om wat er gebeurt en naar de grootte en de vorm te oordelen, moet dit het eiland Malaita zijn.

— Als ik een opmerking mag maken, mylord, liet nu Henderson zich horen, dan kan mij de naam van het eiland niets schelen, als ik maar heelhuids vandaan kom. Ik zou u willen voorstellen nog vanavond te vluchten, en naar dat schip in de kreek te zwemmen.

Raffles schudde het hoofd en zei :

— Ik geloof niet, dat het aan te raden is, naar dat schip te gaan.

Henderson keek zijn meester met wijdgeopende mond aan, en vroeg :

— Niet naar dat schip, mylord? Maar dat is toch onze enige toevlucht.

— Dat geloof ik niet, James, hernam Raffles. Het is een Europees schip, en zeker door blanken bemand, welnu blanken die men hier ongestoord laat landen, zonder hun schip aan te vallen, kunnen geen vijanden van de Maori's zijn, dus zijn het vrienden, en in die heren stel ik geen vertrouwen.

— Maar mylord, misschien houden zij de kapitein van dat schip en zijn manschappen ook wel voor taboe! riep Henderson uit.

— Dat geloof ik niet, James, zei Raffles hoofschuddend. Een schip is voor hen niets bijzonders, want zij kunnen er menigmaal reeds een gezien hebben, wie weet hoe dikwijls hier reeds een vaartuig gestrand is, waarvan zij de opvarenden hebben vermoord en opgepeuzeld. Dat dit niet geschied is met dit schip, lijkt mij juist een reden tot verontrusting.

— Maar Edward, misschien is het eenvoudig een schip, dat ruilhandel komt drijven met de Maori's.

— Ik hoop, dat je gelijk hebt, Charles, maar geloven doe ik het niet, gaf Raffles op ernstige toon ten antwoord, want dat zou wijzen op een vriendschappelijke verhouding tussen de Maori's en de blan-

ken en hoe valt onze gevangenneming daarmee te rijmen?

— Wat geloof, wat vermoed je eigenlijk, Edward? vroeg Brand.

— Ik weet het niet, ik weet alleen, dat ik dat schip wantrouw, dat daar zo rustig en zonder te worden lastig gevallen voor anker ligt. Als het hier een schuilplaats heeft gezocht tegen de storm van gisteren, dan zou de bemanning nu reeds uitgemoord zijn, en dat is niet het geval, want het schip ligt op stoom, zoals je gezien hebt.

— Ik zou wel eens willen weten wat er op dit ogenblik over ons lot beslist wordt, mylord, zei Henderson met een bezorgd gezicht.

— Bereid je er maar op voor dat er geen sprake van is, dat wij uit deze hut kunnen ontkomen, zei Raffles. — Vergeet niet, dat het klaarlichte dag is, en dat het huis aan alle kanten wordt bewaakt. Men kan duidelijk de schildwachten horen praten, die waarschijnlijk wel van vuurwapens voorzien zullen zijn. En nu wij toch over geweren spreken, hoe denk je wel, dat de inlanders daaraan gekomen zijn, Charles?

— Gestolen uit een of ander schip dat op deze kust gestrand is.

— Dat is mogelijk, maar de munitie dan? Die raakt toch eens op, en hoe komen zij dan aan nieuwe voorraad?

— Daarop weet ik geen antwoord, Edward, zei Brand, tenzij het in verband staat met het schip, dat hier in de kreek ligt.

— Juist. Daar wilde ik je heen hebben, want dat zou mij in het geheel niet verwonderen, zei Raffles.

— Mylord! Ik heb hier een kleine opening gevonden! liet eensklaps de stem van Henderson zich horen, die sedert enige ogenblikken de wand van hun verblijf onderzocht had.

Hij stond nu voor een kleine opening tussen twee balken, en toen Raffles naderbij kwam en zich bukte om er door heen te kijken, ontwaarde hij een gedeelte van de open

ruimte, waaraan de hut van Manitu gelegen was.

De eilandbewoners stonden in kleine groepen bijeen en keken nu en dan naar het heilige huis, waarin de gevangenen waren opgesloten.

Hun gebaren voorspelden weinig goeds.

Wat zou er niet kunnen gebeuren, als de macht van het opperhoofd eens niet groot genoeg bleek, om het taboe te doen eerbiedigen, dat tot dusverre de drie mannen had beschermd?

— Wij moeten trachten van de duisternis gebruik te maken om te vluchten, zei Raffles op ernstige toon. Maar ik zeg je van te voren, dat het eigenlijk onbegonnen werk zal zijn.

Hij bukte zich weer en keek nog eens door de smalle opening.

Plotseling slaakte hij een onderdrukte kreet van verbazing.

— Wat is er? vroeg Brand, naderbij tredend.

— Blanken, antwoordde Raffles kortaf.

— Wat zeg je daar? En lopen die hier vrij rond? vroeg Brand verwonderd.

— Dat schijnt zo.

— Hoeveel zijn er wel?

— Vier.

— Gewapend?

— Ja, alle vier dragen geweren, en hebben mes en revolver in de gordel.

— Zouden wij hen niet aanroepen, om op die wijze ons verblijfplaats hier bekend te maken? vroeg Brand. Die mannen kunnen ons immers gemakkelijk bevrijden, als zij zulke goede vrienden met de inboorlingen zijn.

— Ik vrees, dat je je vergist, Charles, hernam Raffles hoofdschuddend. Die vier mannen zien er helemaal niet uit als mensen, van wie men kan verwachten, dat zij ons te hulp zullen komen. Eerder meen ik in hen zoveel vijanden te meer te moeten zien.

— Maar waarom dan toch? drong Brand aan.

— Omdat zij vrienden zijn van Manitu. Kortom, Charles, om je niet langer in onzekerheid te laten omtrent mijn voorgevoelens: — ik geloof, dat wij te doen hebben met ontsnapte galeiboeven van Guiana, die zich van een schip hebben meester gemaakt, en nu de zeeën in deze contreien onveilig maken.

— Zeeschuiemers dus? riep Brand uit. Ik meende, dat het tijdperk der zeeroverij reeds lang achter ons lag.

— Ik kan niet begrijpen, dat de Engelse autoriteiten dat maar kalm toelaten.

— Dat zouden zij natuurlijk niet, als zij het maar wisten, of zich van dat volkje konden meester maken, zei Raffles bedaard, maar wie zou er aan denken, dat de bandieten een soort vlootbasis hebben gevestigd, op een menseneterseiland?

— De zeeschuiemers leveren de wilden geweren en munitie — en dezen laten hen op hun beurt ongehinderd ankeren op de kust van hun eiland. De ene dienst is de andere woord. En wie weet, krijgt Manitu wel zijn aandeel van de opbrengst van de zeeschuiemerij.

— Het zijn allemaal alleen nog maar veronderstellingen, opperde Brand.

— Dat is waar. Maar zekerheid zullen wij gauw genoeg hebben, — want ik zie daar, dat de blanken hierheen komen, aangevoerd door Manitu in eigen persoon.

Raffles had goed gezien.

De vier blanken kwamen naar het heilige huis, omringd door een stuk of twintig wilden, voorafgegaan door het opperhoofd.

De drie mannen hadden zich naar het midden van hun verblijf teruggetrokken, om te voorkomen, dat het ontdekt werd, dat zij de opening in de wand gevonden hadden.

De deur werd geopend.

Twee wilden, aan hunne zonderlinge versierselen kenbaar als « Me-

dicijnmeesters », kwamen binnen, en beduiden de drie gevangenen, dat dezen hen moesten volgen.

Raffles en zijn metgezellen kwamen naar buiten, en zagen nu vier blanken tegenover zich, waarvan er een blijkens zijn trotse houding en zijn kleding de aanvoerder was.

Hij was klein, maar breed geschouderd, en zijn donker gelaat getuigde van ontembare wilskracht, die voor niets terugdeinsde.

De man droeg een linnen broek, die in hoge kaplaarzen verdween, een hemd van rood flanel, met omgeslagen kraag, die zijn behaarde borst voor een gedeelte bloot liet, en een brede lederen gordel, waaraan zijn revolvertas en een groot mes in de schede hing.

Zijn handen rustten op een buks van Engels maaksel, en hij keek de drie gevangenen een voor een doordringend aan.

De drie andere blanken, als matrozen gekleed, maar eveneens tot de tanden gewapend, stonden op enige afstand.

— Boeventronies, mompelde Henderson voor zich heen, zodra hij de mannen in het oog had gekregen.

Nadat de aanvoerder de gevangenen enige tijd zwijgend had opgenomen, kwam hij een paar passen naar voren en wendde zich tot Raffles, die hij als de leider van het drietal scheen te beschouwen.

— Wie zijt gij, en hoe komt gij hier? vroeg hij.

— Wij zijn luchtvaarders, en hebben met onze vliegtuig een nood-

landing moeten maken, wegens de storm, die eergisteren gewoed heeft, antwoordde Raffles rustig.

— Waar is die vliegtuig?

— Op de hoogvlakte, aan de oostzijde van dit eiland.

— Beschadigd bij de landing?

— Heel weinig; in een paar uur is het toestel weer bruikbaar.

— Ik koop dat toestel.

De drie luchtreizigers hieven tegelijk snel het hoofd op, en wisselden een verwonderde blik met elkander.

Dat aanbod hadden zij zeker niet verwacht. Raffles sprak eerst.

Zijn stem klonk volkomen rustig, toen hij antwoordde:

— Mijn vliegtuig is niet te koop, Surcouf.

Henderson en Brand keken verbaasd op, toen zij de man bij die naam hoorden noemen.

Wat deze zelf betreft, hij deinsde een paar stappen achteruit, alsof hij een slag in het gezicht had gekregen, fronste de wenkbrauwen, en zei op gedempte toon:

— Hoe ken je mijn naam?

— Ik ken je naam en je uiterlijk uit de politiebladen, antwoordde Raffles koel. Ongeveer vier maanden geleden, kort na je ontsnapping uit het bagno van Guiana heeft je portret in vele Engelse tijdschriften gestaan en je signalement werd in de politiebladen nauwkeurig beschreven, weliswaar is je baard wat langer geworden, maar ik heb je toch onmiddellijk herkend aan het litteken onder je linkeroog.

HOOFDSTUK VI

DE AARZELING VAN MANITU

Een ogenblik leek het er op, alsof Surcouf de kaper zich op de stoutmoedige spreker wilde werpen.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheersen en alleen het fonkelen van zijn ogen verried zijn gemoedstoestand.

— Ik weet niet of het raadzaam is geweest te zeggen, dat gij mij herkend hebt, zei hij op doffe toon, maar hoe dan ook, ik vraag nogmaals, of gij mij die vliegmaschine wilt verkopen.

— En ik antwoord nogmaals, dat ik er niet aan denk, antwoordde Raffles rustig.

— Maar in welk een toestand denk je dan wel te zijn, dat je mij dit durft weigeren? riep Surcouf uit. Je bent hier de gevangene van de Maori's en als ik dat verkies kan ik mij die vliegmaschine zonder meer toeëigenen.

— Dat zou je kunnen doen, en ik zou er mij niet tegen kunnen verzetten, hernam Raffles kalm. Je zou het toestel kunnen stelen, en dan zou je er toch nog niet mee kunnen vliegen, want het geheim der besturing zou dan nog altijd het mijne zijn.

— Maar dat geheim moet je mij mededelen! riep Surcouf uit, ter-

wijl hij dreigend een stap naar Raffles deed.

Deze verroerde zich niet, en vergenoegde er zich mee, op koele toon te antwoorden:

— Als je mij goed kende, zou je weten, dat je mij eerder door je vrienden in riemen zou kunnen laten snijden dan mij te dwingen, een geheim te verraden, dat ik niet wens te openbaren.

— Goed; dan zal ik je aan je lot moeten overlaten; dan moet ik mijn handen van je aftrekken, voor de gevolgen waarvoor ik niet kan instaan.

— Klets toch niet, spitsboef! barstte Raffles nu nijdig uit. Wil je ons soms wijs maken, dat je ons ongedeerd van hier zou hebben laten vertrekken, nadat wij je schuilplaats hebben ontdekt? Hou je ons voor kinderen?

Surcouf zweeg. Hij wist daarop geen antwoord.

Manitu had gedurende dit gesprek op enige afstand gestaan, maar scheen genoeg Engels te kennen om te begrijpen waarover gesproken werd.

Hij trad nu op Surcouf toe, en wisselde op zachte toon enige woorden met hem, welke de drie vrienden

den niet konden verstaan.

Een ogenblik later werden de gevangenen weer naar het heilige huis teruggebracht, en het aantal bewakers scheen te zijn verdubbeld.

Surcouf en zijn drie trawanten staken het plein over, en richtten zich, door Manitu vergezeld, naar diens hut op het hoogste gedeelte van het plein gelegen.

Het opperhoofd lichtte het voorhang op, en trad met de vier zeeschuimers binnen.

De hut van het opperhoofd was met zorg gemaakt, en door de wanden met klei te bestrijken, tegen regen en vocht ondoordringbaar gemaakt.

Ook deze tent was bijna zuiver rond, en in het midden bevond zich een stookplaats, uit stenen opgebouwd, waarop een klein houtvuur brandde.

Een schoorsteen was er niet; als de rook wat al te dik werd, moest deze maar een uitweg zoeken door een gat in het rieten dak, hetwelk door een luik kon worden afgesloten.

De mannen namen dicht bij de ingang van de hut plaats, want de stank daar binnen was voor Europeanen bijna niet om uit te houden.

Surcouf opende het gesprek, en bediende zich daarbij van een mengmoes van Engels en van de taal der Maori's, hetwelk door het opperhoofd goed scheen te worden begrepen.

— Wat zijn uw plannen met uw gevangenen? vroeg hij.

Het opperhoofd scheen een ogenblik te aarzelen.

Er lag een uitdrukking van schuwe vrees in zijn ogen, toen hij antwoordde:

— De vreemdelingen zijn aangekomen met een reusachtige kunstvogel — zij zijn taboe.

Surcouf haalde ongeduldig de schouders op.

Hij had reeds zó lang met de bewoners der Zuidzee-eilanden omge-

gaan, dat hij heel goed wist, welk een macht het taboe bezit, en dat het een ongeschreven wet kon worden genoemd.

— Maar die mannen zijn vijanden, het zijn blanken, vervolgde hij.

— Zij zijn taboe, herhaalde Manitu hardnekkig. Ik durf hen op dit ogenblik niet aanraken. Het zou ongeluk over ons brengen, als wij hen doodden.

— Als dat alles is! riep Surcouf schamper uit. Er is wel een middel te vinden, om hen spoorloos te doen verdwijnen, zonder dat iemand er iets van merkt.

— Maar je bent zelf een blanke. Verscheuren de wolven elkander dan? vroeg Manitu, terwijl hij in een grijnslach zijn blinkende witte tanden vertoonde.

Surcouf haalde de schouders op en antwoordde:

— Als zij hier levend vandaan komen, is mijn rijk uit, en als ik gevat word is mijn lot beslist. Wij hebben een aantal schepen aangehouden, de bemanning over de kling gejaagd, en de lading buit gemaakt, waarvan zij overigens ook een flink deel hebt gekregen.

— Ik ontken het niet, maar ik zeg nogmaals, dat ik de goden niet wil vertoornen. Bovendien, mijn ministers en de medicijnmeesters hebben er op aangedrongen dat de grote vogel moet vliegen, opdat zij het wonder kunnen aanschouwen.

Surcouf beet zich opnieuw op de lippen.

Hij kende de aard van de Maori en hij begreep, dat Raffles en zijn twee metgezellen als godheden zouden worden aanbeden, als zij zich in de lucht zouden verheffen, ten aanschouwe van dit onbeschaafde volk, dat nog nimmer een vliegmaschine in de lucht had aanschouwd. Zij beseften niet, dat als zij eenmaal waren opgestegen de drie reizigers natuurlijk niets beters wisten te doen dan ijlings de vlucht nemen en dan was zijn lot beslist.

Tot dusverre had hij zich aan de nasporingen der politie-autoriteiten weten te onttrekken, door gebruik te maken van zijn vriendschap met de wilden op wier eilanden hij een toevluchtsoord kon zoeken.

Maar zodra de vliegmaschine Australië had bereikt, zouden de inzitenden de politie waarschuwen, daar twijfelde Surcouf geen moment aan, en dan zouden er een aantal patrouillevaartuigen worden uitgezonden, om op het kaperschip jacht te maken.

En dit alles zou zó snel gebeuren, dat hij zich onmogelijk ver genoeg van dit eiland zou kunnen verwijderen, zonder opgemerkt te worden.

Wel zou hij zich hier op het eiland zelf kunnen verschuilen, maar zó groot was het niet, of men zou aldra zijn verblijfplaats ontdekt hebben.

Als Manitu met de dood bedreigd werd, wanneer hij de voortvluchtige zeerover niet uitleverde, zou hij zeker geen ogenblik aarzelen hem te verraden, ten einde zijn eigen huid te redden.

Dit alles ging hem snel door de gedachten, terwijl hij zwijgend voor zich uitstaarde en met de riem van zijn geweer speelde.

Het zou niet minder moeilijk zijn, het voornemen van Manitu, om de machine te laten opstijgen, te weerstreven, maar toch wilde hij daartoe een poging ondernemen.

— Luister eens, Manitu, begon hij weer, als gij de drie vreemdelingen met hun kunstvogel laat opstijgen, dan zullen zij niet terugkeren en dat zou voor mij noodlottig kunnen worden.

— Denk je dat Manitu een grijsaard is, die niet meer denken kan? riep het opperhoofd uit; een der gevangenen zal met de wondervogel de lucht bevaren, en de twee andere houd ik als gijzelaars hier, die er met hun leven voor zullen instaan, dat hij ook weer terugkeert.

— Zeg mij — weet je in het geheel niet wat het voor mensen zijn?

ging Surcouf voort.

— Neen, maar zij moeten zeer machtig zijn, antwoordde Manitu met ontzag. Want hoe kunnen zij zich anders in de lucht verheffen?

Surcouf haalde de schouders op, en zei minachtend:

— Voor jullie moge het vreemd zijn — in de landen der blanken zijn zulke vogels een gewoon verschijnsel. Niemand geeft er acht op.

Het opperhoofd keek Surcouf argwanend aan, alsof hij aan de waarheid van die woorden twijfelde, en zei:

— Mijn besluit is genomen: wij willen de grote vogel van de grond zien opstijgen.

Surcouf liet een halfonderdrukte vloek horen, maar maakte geen tegenwerpingen meer, daar hij wel begreep, dat dit toch niet zou baten.

Manitu was zijn bondgenoot, hij was zeker de schranderste van zijn stam, maar niettemin was hij even onwetend als zijn soortgenoten en het zou onmogelijk zijn hem te overtuigen, dat een vliegmaschine niets anders was dan een kunstig maaksel van metaal, dat zich, gehoorzaamend aan de wetten van opwaartse druk en snelheid, in de lucht verheft.

Maar met zijn medeplichtigen, die, evenals hij ontsnapte boeven waren uit de strafkolonie van Guiana, wisselde hij een blik, die weinig goeds voorspelde voor de drie gevangenen.

Want wie zij ook mochten zijn, Surcouf begreep maar al te goed, dat de man met wie hij gesproken had geen ogenblik zou aarzelen om zijn tegenwoordige verblijfplaats in de eerste de beste stad, welke hij zou aandoen, aan de politie mede te delen.

Dat moest tot iedere prijs voorkomen worden, al moest er ook bloed vloeien.

Hij wendde zich opnieuw tot het opperhoofd, terwijl hij zich gereed maakte om op te staan en vroeg:

— Wanneer nu die grote vogel, zoals gij die machine noemt, eens

onheil over uw stam zou brengen, wat zoudt gij dan doen?

— Als de grote vogel een boze geest is, dan zouden de drie mannen die hem hier brachten, moeten sterfen, zei Manitu, terwijl zijn ogen flikkerden en hij een onwillekeurig gebaar maakte naar zijn strijdbijl, die hem nooit verliet.

— Dat is het woord van een koning Manitu! riep Surcouf uit. Wanneer wilt gij de vogel zien opstijgen?

— Aanstonds.

— Maar hij is kapot, zei Surcouf.

Het opperhoofd haalde ongelovig de schouders op.

— De vogel is misschien gewond, zei hij, maar de blanke tovenaars zullen hem wel gauw kunnen genezen.

De mannen verlieten hierna de hut en Manitu gaf aan een aantal krijgers enige bevelen.

Het volgende ogenblik werden de drie gevangenen weer uit hun verblijfplaats gehaald en werden naar de open ruimte gebracht, omringd door een vijfhonderd gewapende Maori's.

Zowel Raffles, als Brand en Henderson voelden zich verre van gerust, daar zij niets anders konden vermoeden, of de zeeschuimer had Manitu weten over te halen om hen ter dood te doen brengen.

Manitu trad op hen toe, en richtte zijn ogen op Raffles.

— Kunt gij de grote vogel besturen? vroeg hij.

Raffles knikte bevestigend.

— En de twee anderen? vroeg het opperhoofd?

— Ook zij weten de grote vogel te doen leven, zei Raffles, die met opzet deze hoogdravende woorden gebruikte, daar hij heel goed begreep, met welk een eerbiedige vrees de wilden zijn vliegmaschine beschouwden, en hij uit dit feit wellicht voordeel zou kunnen trekken.

— Welnu, — hoor dan naar de woorden, welke koning Manitu tot

u zal spreken.

— Gij zult nu een uwer vrienden naar de grote vogel zenden, om de vogel te besturen. Keert hij echter niet terug, dan wacht je de dood.

Een ogenblik had Raffles gehoopt, dat Manitu hen alle drie met de vliegmaschine zou laten opstijgen, maar nu dit niet het geval was, richtte hij zich tot Henderson en zei op zachte toon snel enige woorden tot hem.

De reus knikte, en scheen met moeite een glimlach te verbergen, en zei tot Manitu:

— Ik ben tot je dienst, zwarte spitsboef.

Het was maar goed voor Henderson en zijn metgezellen, dat het opperhoofd de betekenis van deze woorden niet begreep.

Hij grijsde even tegen de reus en maakte in zijn eigen landstaal tegen een zijner ministers, die dicht bij hem stond, een opmerking over Henderson, die blijkbaar als een compliment aan zijn verbazende grootte en de breedheid van zijn schouders bedoeld was.

— Doe je best James, en laat het zwarte volkje zien wat je kunt, zei Charles Brand. Misschien krijgen zij dan wel zoveel respect voor ons, dat zij ons verder ongemoeid laten.

— Daar zullen wij maar niet al te vast op rekenen, zei Raffles hoofdschuddend, maar in ieder geval kan het ons niet anders dan voordeel brengen, als de wilden de machine in de lucht zien. Het zal echter wel minstens een uur duren, voor Henderson de machine zó ver heeft gerepareerd en de draden heeft nagespannen, dat hij zonder al te groot risico de lucht in kan.

Een aantal krijgers omringden Henderson, die zijn beide metgezellen nog eens toewuifde, en daarna de terugweg aanvaardde naar de hoogvlakte, waar zich de vliegmaschine nog altijd bevond.

Raffles en Brand werden naar de hut teruggebracht.

Manitu echter bleef, door zijn ministers omringd, in gezelschap van een paar duizend Maori's in het dorp achter, vol angstige spanning, voor de komende dingen.

Henderson vertrok te midden van een troep krijgers, aangevoerd door een familielid van Manitu, die tevens een zijner legeraanvoerders was.

Precies twaalf uur in de middag was de hoogvlakte bereikt, en met een onbeschrijfelijk gevoel van vreugde zag Henderson de vliegma- chine terug, nog altijd bewaakt door de vijftig Maori's, die er in gehurkte houding in een wijde kring omheen zaten.

De aanvoerder van de troep, welke Henderson hierheen had gebracht, wisselde enige woorden met een paar der mannen, die waren achter- gebleven, waarna hij Henderson wenkte, die dadelijk zijn jas uittrok, zijn kist met gereedschap opende, en de slap geworden spandraden op- nieuw spande, en de draagvlakken zuiver richtte.

Zo voortreffelijk was de vliegma- chine gebouwd, dat er van de overige onderdelen niets gebroken was.

Hij inspecteerde het toestel nog eens grondig, en maakte toen de

Maori's door gebaren duidelijk, dat zij ruimte voor hem moesten maken.

Dezen weken met schuwe eerbied zover mogelijk terug, en Henderson klom in de stuurstoel.

Hij draaide een klein koperen wielje om en de wonderlijke electro- motor begon te snorren. Hij haalde een hefboom over en de thans inge- koppelde schroef begon te draaien, eerst langzaam, daarop hoe langer hoe sneller.

De Duivel der Lucht stooft vooruit, en de schroef verwekte zulk een hevige luchtdruk, dat een stuk of tien Maori's zich niet meer staande konden houden en op de grond smakten.

Na een korte aanloop verhief de vliegma- chine zich snel in de lucht, terwijl de zon de aluminium draag- vlakken als zilver deed glanzen.

Aanstonds steeg een gillende kreet van de hoogvlakte op, die in het dorp weerkaatst scheen te worden.

Voorafgegaan door de medicijn- meesters, wierpen alle inwoners zich tegelijkertijd voorover op de grond, onder het uitstoten van onsamen- hangende kreten, en durfden de ogen niet op te slaan naar het won- der daar in de lucht.

HOOFDSTUK VII

DE WAANZINNIGE

De Duivel der Lucht had binnen enkele minuten de afstand afgelegd, welke de hoogvlakte scheidde van het dorp, waar Manitu de scepter voerde.

Henderson liet het toestel eerst met opzet zo laag mogelijk vliegen, zodat het geronk van de schroef de vrouwen, die op de akkers aan het werk waren, luid gillend op de vlucht joeg.

Wat de mannen betreft, zij hadden zich allen voorover geworpen, en meenden niet anders dan dat het verderf in aantocht was, dat aanstonds het gehele dorp en misschien wel het ganse eiland van de aardbol zou worden weggevaagd.

Manitu zelf iag languit voor zijn hut op de grond, onder het prevelen van onverstaanbare klanken, en het aanroepen van alle goede geesten wier namen hem maar te binnen wilden schieten.

En naar rond's te hebben gedraaid, liet Henderson de machine stijgen tot op bijna twee duizend meter. Het geronk van de schroef werd minder, en eindelijk durfden de stoutmoedigsten het hoofd opheffen om naar de wondervogel te kijken.

De Duivel der Lucht stond als een zilveren insect, een prachtige libel,

tegen het pure blauw van de hemel.

Nu eens daalde de machine met een snelheid, die de toeschouwers kreten van schrik ontlokte, dan trok Henderson de machine weer op, beschreef spiralen, maakte loping the loops, en schoot dan weer eensklaps als een leeuwerik de lucht in, om een tijd lang uit het gezicht te verdwijnen.

Dan weer kwam het toestel plotseling te voorschijn van achter een berg, daalde tot op nauwelijks vijftig meter hoogte, en suisde dan met waarlijk duivelse snelheid over de hutten van het dorp, alom schrik en ontsteltenis verspreidend onder de inboorlingen, die verbijsterd van angst en ontzetting, zich opnieuw ter aarde wierpen, menend dat hun laatste uur geslagen had.

Toen liet Henderson de vliegma- chine boven de zee manœuvreren, beschreef daar een aantal cirkels, liet het toestel op de kop en op de staart staan, en schoot dan als een pijl uit een boog tot dicht bij de golven neer.

Ten slotte zette Henderson koers naar de hoogvlakte, waar hij de machine precies op het punt van vertrek deed landen.

Van de inlanders was op dat ogenblik niets te zien. Pas na enige tijd

kwamen langzamerhand enige hoofden boven de rand van de hoogvlakte uitkijken, die behoorden tot de dappersten van de Maori's.

Zij overtuigden zich er van, dat de reuzenvogel veilig en wel weer op de grond stond op zijn oude plek, en waagden het eindelijk te voorschijn te komen.

Henderson had zijn dikke vliegjekker uitgetrokken, maar de dikke handschoenen aangehouden.

Hij klom uit de cabine en begon eensklaps als een gek rond te dansen, terwijl hij met zijn diepe basstem een lied begon uit te bulderen.

Behoedzaam en vol ontzag waren de Maori's naderbij gekomen, maar bleven stijf van ontzetting staan, toen zij de « berijder » van de grote vogel met zijn dikke jas en handschoenen aan zagen dansen als een baarlijke duivel.

De inlanders schoolden op veilige afstand bijeen, en schenen elkander op fluisterende toon te raadplegen.

Maar niemand durfde blijkbaar de vreemde tovenaars naderen.

Als Henderson op dat ogenblik gewild had zou hij hebben kunnen vluchten, zonder dat men hem een strobreed in de weg zou hebben gelegd.

Al dansend, en zonderlinge geluiden uitstotend, nu en dan over zijn hoofd buitelend of op zijn handen lopend, bereikte hij de rand van de hoogvlakte en begon de helling af te dalen om de weg naar het dorp bij de kust in te slaan, waar hij zijn twee metgezellen had achtergelaten.

Hoewel de inboorlingen hem niet uit het oog verloren, omringden zij hem toch niet zoals de eerste keer, maar volgden hem op eerbiedige afstand, terwijl zij met elkander druk kakelend spraken.

Anderhalf uur later ongeveer bereikte de stoet de voet van de hoge heuvel, schreed door de openingen in de palissaden, en kwam aldus terug op het plein.

Nog altijd liep en sprong Hender-

son vooraan, zonder dat iemand hem dat durfde beletten.

Manitu had hem nauwelijks gezien of hij wierp zich opnieuw voorover op de grond en gilde:

— Taboe, Taboe!!!

Henderson bleef maar door bulderen en schreeuwen, en danste en gilde dat horen en zien verging, terwijl het zweet hem langs het lichaam droop.

Charles Brand, die door de kleine opening in de wand had gekeken, richtte zich eensklaps verschrikt op, en wendde zich tot Raffles met de vraag:

— Duizend bommen en granaten, wat is er met Henderson gebeurd? De arme kerel springt en danst alsof hij krankzinnig is.

— Dat is hij ook, amice, maar op mijn verzoek.

— Wat? Heb jij hem gevraagd, zich zo aan te stellen?... Waarom?

— Omdat de Maori's evenals trouwens bijna alle andere wilde volkstammen, een krankzinnige als een soort heilige beschouwen. Hij is voor zijn gehele leven taboe, en wordt met de allergrootste eerbied behandeld.

— Je zult zien dat zij hem nu niet meer bij ons opsluiten, maar dat hij vrij mag rondlopen. Je begrijpt wel van welk groot nut dat voor ons kan zijn.

Brand had zijn oog weer voor de opening gebracht, en zei:

— Je hebt waarachtig gelijk. Zij hebben hem in het midden van het plein neergezet en nu dansen zij als gekken om hem heen.

— Precies wat ik dacht. Wat doet Manitu?

— Die staat voor zijn hut en maakt allerlei kabalistische gebaren, in de ene hand zijn bijl en in de andere een paar werpspiezen.

— Dan roept hij nu zijn huisgoden aan. Zie je Surcouf de kaper niet?

— Hij staat op enige afstand met gekruiste armen en een sombere uit-

drukking op zijn gezicht dit alles aan te zien.

— Dat kan ik mij voorstellen. Als Europeaan moet hij natuurlijk de toeleg doorzien, maar hij begrijpt evengoed als wij, dat hij de Maori's toch niet van hun dwaling zal kunnen genezen.

Charles Brand had zich weer gebukt, keek door de kleine opening in de wand, en zei :

— Henderson speelt zijn rol voortreffelijk. Hij stelt zich aan, alsof hij inderdaad krankzinnig is. Nu heeft hij een mantel van een van de Maori's gegrepen, het ding omgeslagen en wandelt er nu trots als een pauw mee rond, terwijl hij uit volle borst blijft zingen. De wilden beschouwen het zeker als een of ander godsdienstig gezang, want zij luisteren in vrome aandacht, maar op behoorlijke afstand.

— Ik heb niet anders verwacht, Charles. De waanzin is voor deze onbeschaafde volksstammen iets zeer geheimzinnigs en daarom heilig.

— Moet je zien, daar beginnen de medicijnmeesters plechtig om hem heen te dansen ! Grote goden, ik kan mij er bijna niet goed bij houden. Het lijkt wel een circusvertoning.

— Ik weet al wat het is, zei Raffles glimlachend. Die medicijnmeesters willen proberen de boze geest te bezweren, die zij in Henderson menen te zijn. Ik hoop alleen maar, dat zij niet tot het uiterste zullen gaan, want die zwarte geneesheren gebruiken zeer vreemde methodes om de duivel uit te bannen. Zij leggen de patiënt op zijn rug, houden hem zo vast en gaan hem met drie man op het lichaam zitten, springen op en neer en zijn in de stellige verbeelding dat de kwade geest van de ziekte onmogelijk tegen dit hossen bestand kan zijn en het lichaam verlaat.

— Maar dat zal Henderson nooit toelaten, riep Brand verschrikt uit.

— O jawel, ik heb hem vooruit ingelicht en hij is zó zwaar gebouwd

en sterk ; — die medicijnmeesters zijn dwergen bij hem vergeleken.

Brand had opnieuw zijn oog voor de opening gebracht en riep uit :

— Je hebt waarachtig gelijk ; — daar beginnen ze al en Henderson laat het maar kalm toe.

De medicijnmeesters begonnen nu een eigenaardige rondedans om de patient uit te voeren, waarbij zij op kleine rieten fluitjes bliezen, gillende kreten uitstieten en hun lange kettingen van heilige stenen, die zij om de hals droegen, lieten rammelen.

Zij zaten allen op de grond gehurkt en hielden tussen de knieën een ronde trommel van dierenvel, waarop zij met de vuisten sloegen, zodat het uren ver hoorbaar was.

Het waren de krijgstrommen van deze oorlogszuchtige stam uit een stuk van een palmboom vervaardigd en versierd met bosjes haar, afkomstig van de hoofden hunner gedode vijanden.

Daar echter al dit geschreeuw en getrommel, dit gesprong en gefluit niets scheen uit te werken, namen de medicijnmeesters tot krachtiger middelen hun toevlucht.

Zij sprongen op Henderson zijn buik, maar dit ging de reus toch wel wat al te ver. Hij begon te lachen, hetgeen de drie wilden dadelijk van hun zitplaats wierp, nam er twee in de nek en wierp hen te midden van hun trommelende rasgenoten.

Met de handen in de zijde brulde Henderson van het lachen in het midden van het plein, totdat de tranen hem over de wangen liepen.

Dadelijk daarop begon hij een Schotse drie te dansen, die de bewondering zou hebben opgewekt van menig matroos in een kroeg der Londense havenwijken.

Manitu en zijn ministers beschouwden dit alles met diepe eerbied, in de vaste overtuiging, dat de blanke reus omgang had met geesten, zowel goede als kwade en met goden uit de onderwereld.

Het opperhoofd waagde het eindelijk op hem toe te treden en voorzichtig de spieren van zijn armen te betasten.

Daarop zei hij slechts dit ene woord:

— Sterk?

Henderson antwoordde niet, maar nam glimlachend het geweer uit de handen van het opperhoofd, greep het bij de kolf en bij de loop, en het

volgende oogenblik had hij het met één enkele beweging over zijn knie in tweeën gebroken.

Manitu stooft achteruit, met de handen boven het hoofd en ongearticuleerde kreten uitstotend.

Henderson bromde tevreden voor zich heen:

— Dat is al weer een vuurwapen minder.

HOOFDSTUK VIII

REDDING EN VLUCHT

De avond begon langzamerhand te vallen, en nog steeds deed Henderson allerlei dwaze dingen, speelde met kiezelsteentjes, liep een paar loslopende varkens achterna, trachtte een der gladdakkers te leren opzitten, waarvoor de hond hem beloofde door hem in zijn been te bijten, stond een tijd lang op zijn hoofd, tilde een paar van de Maori-krijgers spelenderwijs met gestrekte armen in de hoogte en gedroeg zich, zoals men het in billijkheid van een ongevaarlijke gek zou kunnen verwachten.

Raffles had goed gezien — Henderson genoot bijna volkomen vrijheid, maar toch verloor men hem niet geheel en al uit het oog.

Surcouf, de kaper, was nog enige malen op het dorpsplein verschenen en had een gesprek gevoerd met Manitu, klaarblijkelijk met de bedoeling hem over te halen de gevangenen te doden.

Maar Manitu weifelde nog steeds; hij mocht de goden niet vertoornen, nu dezen hem en zijn stamgenoten het wonder van de grote vogel hadden doen aanschouwen.

Diezelfde avond zou er een groot feest worden ingericht, ter ere van de wonderlijke reuzenvogel, die vloog wanneer een blanke hem bestuurde.

Brand en Raffles hadden door het kleine gat in de heilige hut de voorbereidselen voor dit feest reeds kunnen waarnemen.

Er werden ontzaglijke hoeveelheden Mangowortelen, kapana's, taro's en andere knolvruchten aangedragen, die in grote hopen rondom het plein werden opgestapeld.

Uit een der voorraadloodsen van het opperhoofd werden drie of vier vaten gerold, waarschijnlijk met brandewijn of arak gevuld.

De gehele namiddag hoorde men het gegil van de gekeelde biggen, die

vervolgens aan spitten werden gebraden, na zorgvuldig met heet water te zijn schoongemaakt.

Voorts werd er nog gerookt en gedroogd vlees aangedragen en op cocoslatten neergelegd.

Toen Brand deze toebereidselen zag, vroeg hij:

— Zouden er nog bewoners van andere dorpen of van andere eilanden te gast komen?

— Neen Charles, — die ontzaglijke hoeveelheden voedsel zijn alleen voor de bewoners van dit dorp. Daarin is iets verwonderlijks gelegen. De Maori's hebben de gewoonte bij dergelijke festiviteiten zich zo zat te eten, dat zij zich letterlijk niet meer kunnen bewegen, en als verdoofd blijven liggen. Ik beschouw dat in dit geval als een welkom feit. Vaak worden deze feesten aangericht ter gelegenheid van een overwinning op de vijand en dan hebben er afschuwelijke tonelen van kanibalisme plaats, waarover ik liever niet in bijzonderheden tred.

— Ik heb Surcouf gedurende enige tijd niet gezien, zei Brand. Zou hij zich met zijn mannen naar zijn schip hebben teruggetrokken?

— Dat is best mogelijk. Hij kent de zedengewoonten van deze eilandbewoners, en hij weet dat hij hen niet al te veel kan vertrouwen, wanneer zij zich hebben zat gedronken aan brandewijn of arak. Dan kunnen hun dierlijke instincten wel weer eens boven komen — en de vier zeerovers zouden daar het slachtoffer van kunnen worden.

Naarmate het later werd nam de bedrijvigheid toe en toen de schemering begon te vallen nam het feest een aanvang.

Het werd ingeluid door een luidruchtig misbaar, gegil, gejoel, tromgeroffel en op het slaan van koperen bekkens.

Op sommige punten waren vuren ontstoken, die geregeld opnieuw van brandstof werden voorzien, en waarvan de gloed op verre afstand te zien

was.

Het grote dorpsplein was nu fantastisch verlicht en de Maori's leken wel duivels, zoals zij daar spiernaakt rondansten, beschenen door de rossige vlammen van het houtvuur.

De maaltijd, die vele uren zou duren, was intussen begonnen.

De drinkbekers, voor het merendeel bestaande uit doorgesneden cocosnoten en de schedels van verslagen vijanden, werden boordevol gevuld, en Manitu zelf gaf het voorbeeld.

Door het onafgebroken lawaai en het gebeuk op de tam-tams, konden Raffles en Brand zich niet meer verstaanbaar maken en ook wisten zij niet of hun bewakers meededen aan de festiviteiten.

Zij konden hier echter niet aan twifelen, daar het opperhoofd zeker niet zou gedogen, dat de hut onbewaakt bleef.

Brand had met zijn zakmes het gat in de wand een weinig groter gemaakt, en zag dat er geregeld een schaduw voorbijgleed, waaruit hij opmaakte dat de hut dus nog altijd door wachtposten omringd was.

Intussen scheen het feest zijn hoogtepunt te hebben bereikt.

De Maori's brulden, onder de invloed van de sterke drank, die overvloedig stroomde, als wilde dieren, en hier en daar schenen bloedige twisten te zijn ontstaan.

Het was reeds één uur in de nacht, maar Raffles en Brand dachten er niet aan een poging te doen om ondanks het lawaai wat te slapen.

Zij wisten, dat zij thans het grootste gevaar liepen, want wie kon zeggen, of Manitu, die zelf al stomdronken was, genoeg macht over zijn onderdanen zou behouden, om de heiligheid van de hut, waar de blanken waren opgesloten, te doen eerbiedigen.

Wanneer eenmaal het rassen instinct bij de menseneters zich baan had gebroken, dan kon de hel wel eens losbreken.

Er was één lichtpunt. Zij vroegen zich af of het niet mogelijk was, dat Henderson waakte en een gelegenheid zocht de twee gevangenen te bevrijden?

Brand keek bijna onafgebroken door het kijkgat en zag hoe hier en daar reeds een aantal Maori's waren neergevallen, letterlijk zat gegeten en bedwelmd door de drank.

— Ik denk dat dit niets anders dan een gezellig onderonsje is, merkte Brand na enige tijd op. Het is zeker maar een klein feestje, dat ik mij veel erger had voorgesteld.

De vuren brandden langzamerhand uit, want er was niemand meer, die de lust of de kracht had er naar om te zien.

Het werd ook langzamerhand wat stiller en de beide vrienden hoorden nu weer duidelijk de voetstappen der schildwachten, die niet aan het festijn hadden mogen deelnemen.

Maar plotseling schenen ook deze op te houden.

Charles Brand, die weer voor het kijkgat was gaan staan, keek scherp uit, maar hij zag niets meer passe-ren.

Maar eensklaps hoorden Raffles en Brand een licht gerucht aan de achterzijde van het heilige huis, waar dit dicht aan de binnenste palissade grensde, en een ogenblik later klonk een zachte stem die zei:

— Ik ben het mylord. Ik heb de schildwacht een mep gegeven, die, al zeg ik het zelf nogal erg hard is aangekomen.. Gij zult echter niet door de deur kunnen, want de wilden zijn nog lang niet allen in slaap en het is nog veel te licht, — zij zouden u dadelijk in de gaten hebben.

— Maar jij ze flnda,

— Maar jij zelf dan, James? vroeg Brand.

— Het spijt mij dat ik het zeggen moet, mijnheer Brand, maar op dit ogenblik heb ik geen broek en geen hemd meer aan...

— Grote goden... geen broek en geen...

— Neen, mijnheer Brand, ik heb niets aan mijn corpus.

— Ik zie er uit... ik zie er uit... om met geen tang aan te raken... pikzwart... en vies en vuil. Ik heb mijn hele body zwart gemaakt met houtskool van een der vuren. Het is maar goed dat ik geen spiegel heb, want anders werd ik bang van me zelf. Ik heb mijn kleren in een bundeltje bij me. Als die zwarte ke-rels me zien denken ze vast, dat ik een broertje van ze ben...

— Prachtig James, zei Raffles, maar nu niet meer gepraat. Kunnen wij hier achter uit?

— Gebruikt uw messen, mylord, dan zal ik aan deze kant beginnen — een paar boomstammen er uit is voldoende — en tot de palissade is het maar een pas of vijf. Ik heb mij al meester gemaakt van de geweren en de munitie der bewakers.

Zonder verder iets te zeggen hadden Raffles en Brand hun messen te voorschijn gehaald, die voorzien waren van een zaaglemmet en begonnen daarmee ieder een der boomstammen te bewerken.

Het was een lastig karweitje in het donker, maar toch waren na een half uur de boomstammen zo goed als doorgezaagd — en toen kon Henderson ze afbreken alsof het zwavel-stokken waren.

De opening was groot genoeg om er doorheen te kunnen kruipen en even later stonden de twee vrienden tegenover een reusachtige neger, met een gitzwart lichaam dat glansde als anthraciet.

— Is dat houtskool? vroeg Brand verwonderd. Maar beste James het glimt.

— Geen wonder, mijnheer Brand, ik heb een overvloedig gebruik van schapenvet gemaakt, omdat ik had opgemerkt, dat al deze zwarte bandieten glimmen, alsof zij met kaarsvet zijn ingewreven.

— Het is niet alsóf, James — het is wérkelijk zo, zei Raffles glimlachend. Zij gebruiken daarvoor scha-

penvet. Het is nu echter niet de aangewezen tijd om daarover in bijzonderheden te treden; — wij zullen liever benen maken. Waar zijn de geweren?

Henderson raapte de wapens op, welke hij tegen de voet van de houten wand had gelegd, benevens een paar boordevolle patroonzakjes.

Raffles en Brand wierpen de wapens aan de riem over hun schouders, snelden op de lage palissade toe en wipten er met een enkele sprong overheen.

Het was een gevaarlijke onderneming, want zeker waren nog niet alle Maori's voldoende onder de invloed van de sterke drank, en zij liepen dus veel kans bij het oversteken van de ruimte tussen de hut en de palissade te worden gezien.

Aan de andere kant gearriveerd, bleven zij een ogenblik staan om te luisteren.

Niets liet zich echter horen.

Nu snelden de mannen zo vlug zij konden voort, waarbij Henderson de weg wees, die als zogenaamde krankzinnige gelegenheid had gehad om door het gehele dorp te zwerven.

Zonder te aarzelen voerde hij Raffles en Brand naar de buitenste palissade en hier stonden zij nogmaals aan groot gevaar bloot, want daar liepen de schildwachten nog altijd heen en weer over het plankier, dat aan de binnenzijde ter halver hoogte van de palissade was aangebracht, zodat zij er overheen konden zien.

Door de grote poort te ontsnappen zou wel onmogelijk zijn, want daar hielden minstens twintig man de wacht, van wie er zeker verscheidenen met geweren bewapend zouden zijn.

Zij wachtten dus geduldig af tot een der schildwachten uit het gezicht was, waarna Henderson het eerst op de schouders van Raffles klauterde, en van het plankier over de rand van de palissade.

Raffles en Brand wisten zich, als

goed geoeffende acrobaten, zonder hulp op het plankier te werken en lieten zich even later aan de andere zijde van de palissade vallen.

Zij waren nu ten minste ontsnapt uit hun gevangenis, maar nog niet geheel buiten gevaar, want hun vlucht kon ieder ogenblik ontdekt worden en men zou aanstonds begripen, dat zij zich naar de vlieg-machine zouden begeven.

Gelukkig was er geen maan en in de donkere nacht zorgden zij, dat zij een grote voorsprong kregen.

Zij holden het bergpad af en moesten zich nu en dan verbergen als een Maori voorbijkwam uit een der andere dorpen.

Ergens achter een bosje trok Henderson zijn kleren weer aan en haalde aldra Raffles en Brand, die doorgelopen waren, weer in.

Anderhalf uur later stonden zij eindelijk onder aan de helling van de hoogvlakte, vermoeid en badend in hun zweet, maar aan rusten viel niet te denken; want nu stond hun nog een zeer moeilijke taak te wachten. Daarboven werd de Duivel der Lucht nog altijd door een aantal krijgers omringd.

Geweld gebruiken zou natuurlijk gelijk staan met zelfmoord; alleen list kon hier baten.

Raffles dacht even na, en zei:

— Luister eens goed, James. Die zwarten daarboven hebben je immers ook reeds als waanzinnige gezien. Houdt je dus nog steeds krankzinnig, veeg dat zwart van je gezicht en tracht hen duidelijk te maken, dat je nogmaals een vlucht wil maken, op bevel van Manitu. Je kunt het grote zoeklicht ontsteken; dat zal hen van eerbied en vrees vervullen, en als je alleen komt, zullen zij niet direct wantrouwen koesteren. Zodra je de vlieg-machine van de grond hebt, zijn wij natuurlijk geholpen, want dan behoef je niets anders te doen, dan in het dal neer te strijken, niet te ver van dit punt. Richt het zoeklicht, zodat je ons goed

kunt zien. Wij zullen dan, zodra je geland bent aan boord klimmen, waarna je weer dadelijk opstijgt.

— Maar wacht eens even, Edward, zei Brand, laten wij die schurk van een Surcouf, die ons wilde vermoorden, maar kalm aan zijn lot over.

— Maak je over hem maar geen zorgen, Charles, antwoordde Raffles glimlachend, daarvoor is gezorgd. Toen Henderson vanmiddag in de lucht rondcirkelde, heeft hij met ons toestel voor draadloze telegrafie naar Australië geseind, en als de autoriteiten daar dadelijk gevolg aan gegeven hebben, kunnen hun schepen over twee uren, dat wil zeggen, bij het aanbreken van de dag, hier zijn.

Henderson had zich intussen in een beek ontdaan van het zwarte smeersel op zijn lichaam en kwam opgefrist en weer in zijn kleren gehuld te voorschijn.

Terwijl Brand en Raffles zich een paar honderd meter verder in de vlakte terugtrokken, besteede Henderson de heuvel.

Met kloppend hart wachtten de twee vrienden het ogenblik af, waarop zij het geronk van de vliegmaschine zouden horen en het zoeklicht zouden zien.

Eensklaps werd het verblindend schijnsel van het zoeklicht zichtbaar dat zich in de lucht verhief.

De twee vrienden waren niet bij machte een kreet van vreugde te onderdrukken.

De Duivel der Lucht was opgestegen, en cirkelde even rond, als om zich te oriënteren en daalde toen snel naar de vlakte.

Daarboven echter schenen de wilden het bedrog te hebben doorzien en luid schreeuwend, en met hun bijlen zwaaiend, verschenen zij aan de rand van de hoogvlakte en stroomden de helling af.

Nog enkele minuten — en Raffles en Brand fel beschonen door het zoeklicht, zouden ontdekt zijn en weer in handen van de wilden val-

len.

Henderson echter had het gevaar gezien. Hij zette de motor af en gleed in vol plané op de vlakte in het dal, op slechts geringe afstand vóór de beide mannen daar beneden.

Raffles en Brand, die de machine als een reusachtige libel op zich zagen afkomen, sprongen terzijde tot het toestel de grond raakte, en klampten zich toen vast aan de cabinedeur, slingerden hun benen over de rand, waarna bijna tegelijkertijd Henderson weer gas gaf. De Duivel der Lucht schoot opnieuw omhoog, terwijl in het dal het gekrijs van de bedrogen inboorlingen weerklonk, die hen vruchteloos hun pijlen en kogels achterna zonden.

Het toestel steeg en steeg... tot de luchtreizigers zagen hoe de hemel zich in het oosten rood begon te kleuren.

Over een v l zou de zon opkomen.

Raffles had naast Henderson zittend de stuurknuppel van hem overgenomen.

Hij doofde het zoeklicht, en binnen één enkele minuut had de vliegmaschine de afstand van ruim acht kilometer naar het dorp van Manitu afgelegd.

De Duivel der Lucht vloog nu op een hoogte van bijna vijf duizend meter, en bleef in grote kringen rondvliegen boven het dorp, waar nog even de rossige gloed van de niet geheel gedoofte vuren te zien was.

Een half uur later was het al zó licht, dat men de hutten van het dorp kon waarnemen, en ook het stoomschip, dat nog altijd in de kreek lag, zich blijkbaar van geen gevaar bewust.

Juist toen de zon boven de kim verrees, schenen de Maori's uit hun roes te ontwaken.

Als mieren krioelden zij dooreen, blijkbaar aan de grootste opwinding ten prooi.

Ongetwijfeld was de ontsnapping van de drie gevangenen bekend ge-

worden.

Enkele minuten later moesten de zeerovers het ook vernomen hebben, want de luchtreizigers zagen plotse-ling dikke rookwolken, die uit de schoorsteen omhoog kronkelen.

Bijna tegelijkertijd verscheen aan de horizon een schip, toen nog een, en daarna twee gelijk.

Dat waren Australische torpedo-jagers, die full speed kwamen opzet-ten, om de zeerover Surcouf en zijn rotgenoten op te vangen.

De zeerover voer de kreek uit en zette koers naar het westen, en Raf-fles, die begreep, dat de zeeschuimer nog wel zou kunnen ontkomen tus-sen de honderden eilandjes met hun gevaarlijke klippen, die alleen voor

de ervaren zeeman in deze streken toegankelijk zijn, liet zijn machine dalen en hield op de torpedojagers aan.

Brand begaf zich naar het radio-toestel en stelde zich draadloos in verbinding met het smaldeel. De sei-nen werden opgevangen, want een paar minuten later veranderden de oorlogsschepen van koers, en voeren eveneens naar het westen.

Een uur later was de zeeschuimer ingehaald.

De luchtreizigers konden duidelijk zien, hoe een aantal sloepen, met gewapende matrozen bemand, naar het kaperschip roeiden.

Toen pas verhief de Duivel der Lucht zich voor goed in de lucht, en verdween in de wolken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

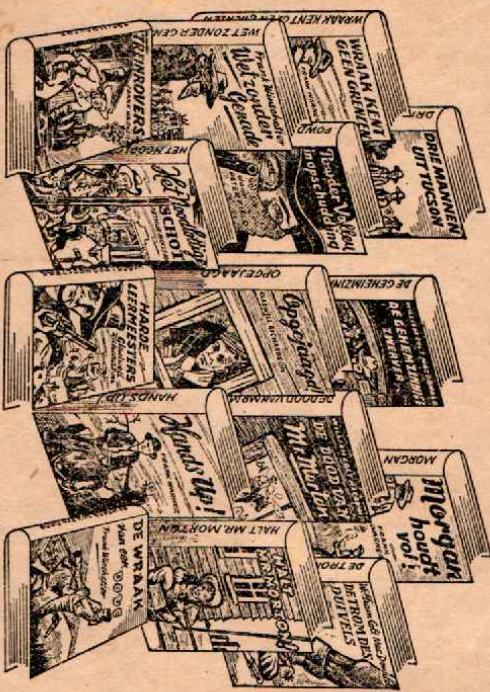
Het leger van Lopes Selvi

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met per maand

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f ..... is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor de remlaurekosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. L.

ADRES: _____

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrank van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winckester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige zwerver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duijvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007